

Mai are Dumnezeu dreptul să vorbească?

11 decembrie 2008

Gili Cârstea

Cine îi poate spune lui Dumnezeu când și cum să vorbească poporului Său? Cine este autorizat să stabilească momentul în care Dumnezeu a încetat să Se mai adreseze bisericii Sale? Cine poate decide dacă Dumnezeu va mai vorbi sau nu poporului Său până la revenirea lui Hristos?

Citesc și ascult cu uimire cum pastori adventiști proclamă cu mare certitudine că odată cu definitivarea canonului biblic, Dumnezeu nu mai are de spus bisericii Sale nimic semnificativ; adevărul a fost descoperit, doctrina a fost stabilită, toată datoria omului față de Dumnezeu a fost clarificată, iar acum tot ce se așteaptă de la noi este să credem, să trăim și să proclamăm acel adevăr. Ei declară că singura autoritate teologică este Scriptura, orice alte materiale fiind considerate „surse extra-biblice” producătoare de confuzie.

Dacă este așa, se ridică imediat întrebarea firească: Cu a cui autoritate au „închis” canonul biblic „părinții bisericești”? De unde au știut ei că Dumnezeu a încetat să vorbească poporului Său?

Da, este frumos că au fost în stare să recunoască vocea lui Dumnezeu în cărțile și scrisorile trecutului, dar de unde ideea că Dumnezeu a încetat să descopere lumină după ce ucenicul iubit și-a scris celebra carte despre descoperirea lui Isus?

Istoria sacră este o carte deschisă, și ne învață un lucru uimitor: Niciodată poporul lui Dumnezeu nu a recunoscut vocea și autoritatea lui Dumnezeu în generația pentru care El a vorbit. Au trebuit să treacă ani buni înainte ca ei să descopere lumină și adevăr în soliile trimise din cer.

Luați cazul marilor profeți ai Scripturii, Isaia, Ieremia, Ezechiel. Scriptura vremii lor era alcătuită din cărțile lui Moise, pe care poporul îl recunoștea ca fiind marele profet, omul lui Dumnezeu, vocea inspirației pentru cunoașterea adevărului. Pentru teologii acelor vremuri, Canonul era închis, Dumnezeu vorbise și spusese tot ce era de spus ca omul să poată câștiga favoarea cerului. Cine erau acești obraznici care tulburau națiunea cu pretențiile lor că Dumnezeu le-a vorbit, și că națiunea ar trebui să plece urechea la acuzațiile, criticile, evaluările și recomandările lor?

Isaia contrazicea flagrant Scriptura, când spunea că Dumnezeu nu dorește jertfe și ceremonii, că este scârbit de sângele vărsat și de rugăciunile lor nefolositoare. Cum puteau frații să creadă că el vorbește din partea Domnului, când acuza poporul că se închină unui alt Dumnezeu, iar pe ei îi numește „căpetenii ale Sodomei,” stăpânind peste „un popor al Gomorei” (Isa 1:10)?

Ieremia venea cu acuzații absurde, care spulberau orice credibilitate, chiar pentru cei mai binevoitori dintre frații conducători. Cum să spui bisericii că ea s-a destrăbălat mai rău decât „câinii” de păgâni din ostroavele Chitimului, alegându-și alt dumnezeu? Cum să spui fraților profesori că ei vorbesc sub inspirația și controlul lui Baal (Ier 2:8-12)?

Ezechiel vorbea despre o apostazie a bisericii vremii lui care și nouă astăzi ni se pare exagerată, poate chiar incredibilă. Sanctuarul fusese pervertit, iar sub umbra lui bătrânii lui Israel se închinau la idoli, „cu fața spre răsărit” și cu spatele spre templul Domnului (Eze 8:7-16).

Generația lor nu a recunoscut, nu a prețuit și nu a permis ca lumina transmisă din partea Domnului să ajungă la popor. La sute de ani mai târziu, scrierile lor au fost recuperate și așezate la loc de cinste, alături de Moise și de profeții mici, în Scriptură, vocea autorizată a lui Dumnezeu.

Cu ucenicii s-a întâmplat la fel. Generația lor a primit cu răceală totală mărturia că Isus din Nazaret a fost cu adevărat Mesia cel așteptat. Li s-a cerut să înceteze cu propaganda nefavorabilă la adresa poporului sfânt, iar când s-a constatat că aduc „învățăături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice,” au fost declarați vrăjmași ai lucrării lui Dumnezeu și condamnați la moarte, așa cum a pățit Ștefan. O furie demonică s-a declanșat împotriva lor, furie care continuă chiar și astăzi printre urmașii lor, care le ard, la propriu, scrierile în curtea sinagogilor [aici].

Astăzi noi le onorăm credința și contribuția la răspândirea luminii cerești, le acordăm un loc de cinste printre autorii Scripturii, și deplângem orbirea contemporanilor lor, care i-au prigonit.

Și totuși, repetăm istoria cu cea mai mare seninătate. Am decis că Dumnezeu nu mai poate vorbi poporului Său odată cu închiderea canonului, că nu mai avem nevoie de lumină adițională, și că slujitorii lui Dumnezeu din toată această perioadă au scris sub inspirația Duhului, dar cărțile lor nu au autoritate teologică, nu sunt „normative” și nu reprezintă vocea lui Dumnezeu pentru generația respectivă.

A fost vreodată altfel? Nu este acesta tiparul infam după care fiecare generație a poporului lui Dumnezeu a respins adevărul prezent, de dragul adevărului deja descoperit și recunoscut?

Nu facem noi astăzi la fel cu darul Spiritului Profetic manifestat prin Ellen White? În timp ce ținem la mare cinste pe Ieremia, Isaia, Ezechiel, Pavel, pe ea o tratăm la fel cum au fost tratați eroii noștri de biserica vremii lor. Niciunul dintre profeții vremilor trecute nu oferă dovezi mai puternice, sau argumente mai sigure decât sora White, spre a-și susține mandatul divin de mesager al lui Dumnezeu. Niciunul nu prezintă acreditări mai strălucite decât ale ei, și totuși noi îi numim profeți, oameni prin care voia lui Dumnezeu a fost descoperită la vreme potrivită.

Efectele lucrării ei pot fi comparate doar cu realizările lui Moise. Prin ea, Dumnezeu a scos un popor din Egiptul modern al păcatului, un popor pregătit, destinat să devină Mireasa lui Hristos și să încheie istoria păcatului. Ca și în cazul lui Moise, fruntașii adunării au complotat să o înlăture din treburile cauzei lui Dumnezeu, incomodați de prezența care corecta prompt fanteziile lor teologice și metodele „discrete” prin care doreau să conducă lucrarea lui Dumnezeu. Ambele ieșiri din Egipt au fost afectate de revolta lui Core, Datan și Abiram, și în ambele cazuri scopul urmărit a fost transferul de putere din mâna lui Dumnezeu în mâna oamenilor.

Când vocea profetică prin care Dumnezeu dorește să-Și călăuzească poporul este contestată, traducerea este simplă și clară: Biserica nu dorește să fie condusă de Dumnezeu, preferând să se conducă singură, în numele lui Dumnezeu.

La fel s-a întâmplat în vremea lui Samuel. Poporul cerea un împărat, dorea să fie „ca neamurile,” slujind lemnului și pietrei. Samuel nu a înțeles semnificația ascunsă a dorinței lor, dar Domnul a pus lucrurile în perspectiva corectă, ca să pricepem și noi, cei de astăzi: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Sam 8:7).

Evaluarea aceasta a fost repetată aproape la literă în revolta de la Minneapolis: „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu” (The EGW 1888 Materials, 1063).

Înțelegând acest principiu enunțat în Samuel, sora White a plecat în Australia. A ascultat glasul poporului, exprimat prin dorința oamenilor cu nume din biserică. Lui Dumnezeu I S-a pus mâna la gură, iar păzitorii vechilor hotare au luat în stăpânire via Domnului, convinși că au metode mai bune și soluții mai eficiente pentru promovarea cauzei lui Dumnezeu în lume.

Profeția ei, că în viitor se va aprinde o furie satanică împotriva Mărturiilor, se împlinește chiar sub ochii noștri, în diferite feluri și sub infinite măști. Dar cea mai spectaculoasă pare a fi tehnica folosită împotriva lui Ieremia: „Veniți, să urzim rele împotriva lui Ieremia! Căci doar nu va pieri Legea din lipsă de preoți, nici sfatul din lipsă de înțelepți, nici cuvântul din lipsă de prooroci. Haide să-l ucidem cu vorba, și să nu luăm seama la toate vorbirile lui!” (Ier 18:18).

Cunosc personal pastori care nu vor nici măcar să citească mărturiile ei despre rebeliunea de la Minneapolis, cu atât mai puțin să creadă că ea a raportat cinstit istoria, și că a evaluat corect semnificațiile faptelor tragice ale acelei vremi. În schimb, ne reproșează nouă că am așezat-o pe sora White pe un pedestal nemeritat, deasupra profeților și apostolilor vremilor trecute.

Noi nu o așezăm pe Ellen White nicăieri, deoarece nu avem această autoritate. Noi doar recunoaștem locul unde a așezat-o Dumnezeu. Iar Dumnezeu a așezat-o exact acolo unde l-a așezat pe Ieremia, sau pe Isaia, sau pe Ezechiel, sau pe Pavel, sau pe Petru. Toți aceștia ar fi rămas niște anonimi perfecți, cu totul ignorați de istorie, dacă Dumnezeu nu i-ar fi așezat pe pedestalul înalt în fața căruia generația lor scuipa, huiduia, fluiera și arunca cu pietre.

Este ușor să aplauzi în fața pedestalului lui Pavel, la două mii de ani de când contemporanii lui îl declarau „o ciumă” (Fapte 24:5), dar ne îndoim că fanii lui de astăzi ar mai fi avut același entuziasm dacă trăiau atunci, când valul era total împotriva lui.

Este ușor să aplauzi poziția monumentală a unuia ca Ieremia, sau Ilie, sau Mica, și să recunoști că Dumnezeu a vorbit prin ei, când stai astăzi, ascuns în spatele mărturiei veacurilor. Dacă trăiam atunci, nu ne-ar fi fost prea ușor să recunoaștem că oamenii au dreptate, că ne închinăm lui Baal și că proorocim prin el. Am fi fost revoltați până în adâncul sufletului la propunerea cuiva că acela este Spiritul Profeției.

Astăzi, când Dumnezeu ne spune prin mesagera Sa că am întors spatele lui Hristos și ne îndreptăm spre Egipt, suntem la fel de revoltați. Și tragem concluzia convenabilă că Ellen White este „o sursă extra-biblică,” fără autoritate profetică. Un fel de bunicuță fascinată de miracolul creionului și hârtiei, dar imposibil de introdus în ecuațiile complexe ale escatologiei moderne.

Poziția actuală a conducătorilor bisericii față de fenomenul Ellen White este cea mai puternică dovadă că ea a avut dreptate, și că a vorbit sub inspirație. O îndepărtare de Dumnezeu a avut loc în poporul lui Dumnezeu, iar lucrarea de pocăință și reparare nu s-a produs. Rebeliunea lui Core a reușit, și continuă să țină acest popor în pustia păcatului, la 120 de ani de modernul nostru Cadeș-Barnea.

Și care este concluzia unora?

Ne aflăm în mizeria „sub-culturii adventiste” până la gât? Ne învârtim bezmetici la periferia lumii creștine selecte? Ne complacem în ghetto-ul denominațional? Ellen White este de vină. Am pus-o pe pedestal, i-am publicat cărțile, am făcut-o autoritate teologică, și acum, uite Doamne, am rămas niște încuiați la minte și nu ne mai deșteptăm odată.

Cam aceasta este concepția tele-evangheliștilor adventiști, concepție susținută de teologii proeminenți ai poporului nostru. Soluția lor? O amputare radicală a teologiei adventiste, prin întoarcerea la Pavel și Luther; sau, în cuvintele celui mai adulat teolog adventist modern, o „întoarcere la creștinismul de bază.”

Bun. Ne întoarcem la Pavel și Luther, în creștinismul de bază. Și? Găsim acolo răspunsul la problemele grave ale omenirii? Are cineva acolo soluția pentru inima omenească controlată de legea păcatului și a morții? Au ajuns cei din creștinismul de bază la unitatea atât de mult trâmbițată? Au atins ei puritatea doctrinală pe care o tot laudă la Pavel? Protestează ei ca Luther împotriva bigotismului, împotriva amestecului bisericii cu lumea? Strigă ei, la fel ca el, că universitățile creștine au devenit poarta iadului? Este societatea o normă etică și spirituală în țările unde creștinismul de bază este preponderent?

Nicidecum. Creștinismul popular nu a sesizat că Dumnezeu și Hristos au părăsit, în 1844 – adică la sfârșitul celor 2300 de seri și dimineți – tronul de pe care se administrase iertarea, îndreptățirea, și că tronul respectiv a fost ocupat de Satana deghizat în Hristos.

Istoria creștinismului de după 1844 este o împlinire fidelă a viziunii cu cele două tronuri [aici], oferită de Dumnezeu celor care au ochi de văzut și urechi de auzit. Lumea creștină a rămas în fața tronului părăsit de Hristos, strigând plină de încredere: „Tată, dă-ne duhul Tău.” Au primit ceea ce au cerut, dar nu de la Dumnezeu, ci de la noul ocupant al aceluia tron.

Viziunea s-a împlinit în toate detaliile. Cei care în 1844 L-au urmat pe Hristos în sanctuar, s-au întors și ei, unul câte unul, la tronul de pe care Satana oferea influența lui nesfântă; și imediat primeau acea influență.

În ce consta influența?

Viziunea spune că diavolul a preluat lucrarea pe care Hristos o făcuse până atunci pe tronul din Sfânta. Aceasta este o metaforă pentru cele două mari faze ale planului de mântuire: Iertare și curățire.

În umbră, în sistemul ceremonial, aceste două faze erau structurate astfel: În tot cursul anului, păcătosul venea la sanctuar și mărturisea, prin jertfă, păcatul. Omul era iertat, scăpa de consecința imediată a călcării legii, dar nu era vindecat de boala păcatului. O altă ceremonie prefigura această vindecare și eliberare din păcat, efectuată la sfârșitul anului, numită Ziua Ispășirii. Păcatele mărturisite și iertate în cursul anului erau acum șterse, îndepărtate din sanctuar, iar poporul era (simbolic, evident), eliberat, curățit (Lev 16:30). Aceasta nu era o lucrare care se făcea în cursul anului, ci doar la sfârșit, după care urma sărbătoarea corturilor, despre a cărei semnificație o să vorbim zilele următoare.

Mutarea magistrală a lui Satana a fost să preia lucrarea de îndreptățire desfășurată până în 1844, și să facă din ea toată evanghelia, negând că omul îndreptățit mai are nevoie de o a doua fază a lucrării lui Hristos, și anume ștergerea păcatelor, realizată în Sfânta Sfintelor. A reușit să despartă planul de mântuire în două, exacerbând prima lui fază, făcând-o să pară unică și atot-suficientă. Influența lui nesfântă batjocorește curățirea sanctuarului, Ziua Ispășirii, lucrarea specială prin care Hristos pregătește o mireasă pentru nunta Mielului.

Tehnica lui a reușit perfect. Unul câte unul, cei care Îl urmaseră pe Hristos la ușa sanctuarului pentru realizarea acestei lucrări s-au întors la teologia care face din îndreptățire toată evanghelia. Influența de pe tronul ocupat de vrăjmașul lui Dumnezeu amenință cu anatema pe oricine vede în vestea bună ceva mai mult decât îndreptățire.

Împlinirea acestei viziuni cu cele două tronuri este cea mai elocventă dovadă că Dumnezeu se află la originea ei, și că persoana aleasă pentru comunicarea ei are autoritate să se adreseze bisericii.

Mai mult, împlinirea ei este o dovadă că Dumnezeu a continuat să vorbească poporului Său, și nimeni nu are autoritatea să-i spună lui Dumnezeu dacă mai are ceva de spus cu privire la evanghelie sau la planurile Sale în marea controversă.

Faptul că a ales pe cea mai umilă și slabă persoană spre a comunica lumii marile adevăruri ale curățirii sanctuarului, se va dovedi, curând, că a fost elementul determinant ce a polarizat biserica, în termenii descriși de Pavel în scrisorile sale: „Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți... Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2Tes 2:10-12).

Evident, Dumnezeu a trimis adevărul, nu „o lucrare de rătăcire.” Dar faptul că El a folosit persoana cea mai puțin pregătită pentru o asemenea misiune, îi face pe cei mai mulți să refuze telegrama din cauza lipsei de pregătire a poștașului.

Și de ce nu primesc ei invitația la nuntă?

Îndreptățirea promovată de pe tronul din Sfânta le asigură pașaportul pentru Noul Pământ, în timp ce se pot bucura de „plăcerea în nelegiuire” pe acest vechi pământ. Nu există plăcere mai mare, pe acest vechi pământ, decât să trăiești în nelegiuire, având garanția că vei fi mântuit.

Marele apostol spune că aceasta este o puternică lucrare de rătăcire.

***